

გ ა დ ა წ ყ ვ ე ტ ი ლ ე ბ ა
საქართველოს სახელით

16 იანვარი, 2019 წელი

ქ. ახალციხე

შ ე ს ა ვ ა ლ ი ნ ა წ ი ლ ი

ახალციხის რაიონული სასამართლო
მოსამართლე - გიორგი ლონდარიძე
სხდომის მდივანი - ლაშა ზაზაძე

მოსარჩელე - ზო-----

წარმომადგენელი - ეკ-----ე

მოპასუხე - ლო-----

წარმომადგენელი - ლა-----ნა, ელ-----ი

თარჯიშანი - ლე-----ნ

დავის საგანი: უკანონო ხელშეშლის აღკვეთა, მოშლილი სასაზღვრო მიჯნის აღდგენა და მიყენებული ზიანის ანაზღაურება

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი :

1. სასარჩელო მოთხოვნა

1.1. აღკვეთილი იქნას მოპასუხე მხარის მიერ საკუთრების ხელშეშლა და ლო-----ს დაევალოს აღადგინოს მის მიერ მოშლილი სასაზღვრე მიჯნა.

1.2. მოპასუხე მხარეს დაეკისროს მოსარჩელე ზო-----ზე საკუთრების ხელშეშლით მიყენებული ზიანი 5800 ლარის ოდენობით.

1.3. მოპასუხე ლო-----ს დაეკისროს მოსარჩელის მიერ გაწეული ხარჯების ანაზღაურება აუდიტის მომსახურების თანხა 60 ლარი სახელმწიფო ბაჟის თანხა და საადვოკატო მომსახურების თანხა.

მოსარჩელემ თავისი მოთხოვნა დააფუძნა შემდეგ ფაქტობრივ გარემოებებს:

ზო-----ს ბო-----ი, სოფელი მო-----ი საკუთრებაში გააჩნია სასოფლო-სამეურნეო მიწის ნაკვეთი ს/კ 6-----. მოპასუხის მიმართ ლო-----ის მიზანმიმართული ქმედებიდან გამომდინარე უკვე მეორე წელია ხელი ეშლება საკუთრებაში რეგისტრირებულ მიწის ნაკვეთის გამოყენებას, მის მიერ დაყრილი ნეხვით გადაღობილია ნაკვეთის შესასვლელი, მოპასუხის მიერ მოსარჩელის საკუთრებაში რეგისტრირებულ მიწის ნაკვეთზე განთავსებულია საკანალიზაციო მილი, რომელიც მიწის ზედაპირიდან მდებარეობს დაახლოებით 25 სმ სიღრმეზე, რაც გამორიცხავს მიწის ნაკვეთში ტექნიკის შეყვანის შესაძლებლობას, რადგან საკანალიზაციო მილის დაზიანების გამომრიცხველი გარემოება არ არსებობს და ამასთანავე მოპასუხეს, მოსარჩელის მიწის ნაკვეთის გამოყენებით ცენტრალური წყლის მილზე დაერთების შედეგად დატოვებული ღია ორმოდან გადმოსული წყლით ხდება ნაკვეთის წყლით ზომაზე მეტად გაჯერება რაც შეუძლებელს ხდის ნაკვეთის დამუშავებას და შემდგომში მოსავლის მიღების შესაძლებლობას, ასევე მოპასუხის მიერ მოსარჩელის საკუთრებაში არსებული მიწის ნაკვეთზე არსებული დამცავი ღობე სასაზღვრო მიჯნა მოშალა სამი მხრიდან.

მოპასუხეზე არაერთი სიტყვიერი თუ წერილობითი შეტყობინებით ეცნობა, რომ აღკვეთა მოსარჩელის საკუთრებაში ხელშეშლა და განეხორციელებინა ქმედება კერძოდ აღედგინა სასაზღვრო მიჯნა, საკანალიზაციო მილის დატანა მოეხდინა მიწის ზედაპირიდან 150 სმ-მდე სიღრმეში და ღიად დატოვებული ორმო დაეხურათ, მაგრამ მოპასუხის მიერ არანაირი ქმედება არ განხორციელებულა რითაც ზო-----ს ადგება ზიანი და ვერ სარგებლობს საკუთრებით. დამოუკიდებელი აუდიტორის მიერ გაანგარიშებული იქნა მოსარჩელეზე მიყენებული ზიანის ოდენობა რაც შეადგენს 5800 ლარს.

2. მოპასუხის პოზიცია

2.1. მოპასუხემ სარჩელი არ ცნო და შესაგებელში მიუთითა, რომ სარჩელიდან შეიტყო რომ მის ახლო ნათესავს ზო-----ს გაუტარებია საჯარო რეესტრში ლო-----ის მამამისის დანატოვარი მიწის ნაკვეთი 2017 წლის 24 აგვისტოს ს/კ 6-----, საარქივო ცნობა N11----- საფუძველზე, რომლის ძალით უძრავი ქონების მესაკუთრე იყო ლო-----ის მამა (კომლი). აღნიშნულ მიწის ნაკვეთს, როგორც ადრე ახლაც ფლობს მართლზომიერად და განლაგებულია მისი სახლის პირდაპირ, მომიჯნავე ნაკვეთად, რასაც ადასტურებს მოსარჩელეც. მოსარჩელემ არამართლზომიერად მოახდინა აღნიშნული მიწის ნაკვეთის მის სახელზე რეგისტრაცია. მიწის ნაკვეთს სხვა მისასვლელი არც ჰქონია, რის გამოც ვერც ისარგებლებდა. საკანალიზაციო მილი, რომელისაც მიუთითებს

მოსარჩელე დიდი ხანია რაც იქ მდებარეობს. მას ამ ნაკვეთზე მოსავალი არ მოუყვანია. იგი მესაკუთრედ მხოლოდ 1 წელია რაც ფიქსირდება, თანაც ისეთ მიწაზე, რომელზეც გადის კომუნიკაციები (საკანალიზაციო მიწები, წყლები და გზა, რაც გამოუსადეგარია კარტოფილის მოყვანისათვის) და მას 3 წლის მოსავლის ამ მიწაზე მოყვანის ღირებულება სამომავლოდ თუ აქვს ნაგულისხმევი, რაც ამ ეტაპზე გამორიცხავს მოპასუხის მხრიდან მოსარჩელეს მიმართ ზიანის მიყენების ფაქტს,

3. ფაქტობრივი გარემოებები

3.1. უდავო ფაქტობრივი გარემოებები

3.1.1. უძრავი ქონება სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთი დაზუსტებული ფართობით 2315.00 კვ.მ. მდებარე ბო-----ი, სოფელი მ----- ს.კ. 6----- 24.08.2017 წლიდან წარმოადგენს ზო-----ის საკუთრებას.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს:

- ამონაწერი საჯარო რეესტრიდან (ს.ფ.18);
- მხარეთა ახსნა-განმარტება.

3.1.2. ზო-----ის საკუთრებაში არსებული სადავო უძრავი ქონების, საკადასტრო კოდი 6----- 24. ნაწილს, სამართლებრივი საფუძვლის გარეშე ფლობს და სარგებლობს მოპასუხე ლო-----ი რაც მესაკუთრეების ნებას ეწინააღმდეგება.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს:

- მხარეთა ახსნა-განმარტება.

3.2. დადგენილი სადავო ფაქტობრივი გარემოებები

3.2.1. სასამართლოს მიერ ვერ იქნა დადგენილი ფაქტობრივი გარემოება იმის შესახებ, რომ მოსარჩელეს სადავო მიწის ნაკვეთს იყენებდა მოსავლისათვის, კარტოფილის დასათესად.

აღნიშნული ფაქტობრივი გარემოება ლო-----მა სადავოდ გახადა, ზო----- --მა კი ვერ შეძლო რაიმე დამადასტურებელი მტკიცებულების სასამართლოსთვის წარდგენა. ლო-----მა განმარტა, რომ აღნიშნულ სადავო მიწაზე მოსავლის მოყვანა შეუძლებელია, ვინაიდან იგი არის ჭაობიანი ადგილი. ზო-----მა კი საქმეში წარმოადგინა ინდივიდუალური აუდიტორის გ----- მიერ შედგენილი აუდიტორული დასკვნა სადაც მითითებულია, რომ ზო-----ს კუთვნილ 2315 კვ.მ. სასოფლო-სამეურნეო მიწის ფართობზე კარტოფილის მოსავალი 2018 წლის 09 აგვისტოს მდგომარეობით სამი წლის მოსავალი განისაზღვრა 8300 კილოგრამით, რომლის საბაზრო ღირებულება შეადგენს 5800 ლარს.

ფაქტობრივად საქმეში მონაწილე ორივე მხარე იძლევა ურთიერთსაწინააღმდეგო განმარტებას. მათი განმარტებები გამორიცხავენ ერთმანეთის არგუმენტებს. სასამართლო ორივე მხარის განმარტებას აფასებს თანაბარი მნიშვნელობის მტკიცებულებად. საბოლოოდ გაიზიარებს მხოლოდ იმ მხარის განმარტებას, ვინც მტკიცებულებებით დაადასტურებს თავის არგუმენტებს. მხარეთა არგუმენტების დამტკიცება დასაშვებია დისპოზიციურობისა და შეჯიბრებითობის საფუძველზე შეკრებილი მტკიცებულებებით.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-4 მუხლის შესაბამისად, სამართალწარმოება მიმდინარეობს შეჯიბრებითობის საფუძველზე. მხარეები სარგებლობენ თანაბარი უფლებებითა და შესაძლებლობებით დაასაბუთონ თავიანთი მოთხოვნები, უარყონ ან გააქარწყლონ მეორე მხარის მიერ წამოყენებული მოთხოვნები, მოსაზრებები თუ მტკიცებულებები. სასამართლომ უნდა განსაზღვროს, თუ რომელ მხარეს ეკისრება ამ ფაქტის მტკიცების ტვირთი და ფაქტის დაუმტკიცებლობის არახელსაყრელი შედეგები უნდა დააკისროს იმ მხარეს, რომელსაც ამ ფაქტის დამტკიცება ევალებოდა.

სამოქალაქო საქმეზე დასაბუთებული გადაწყვეტილების მიღების ერთადერთი გზა მტკიცებაა, რომლითაც დგინდება საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე ფაქტობრივი გარემოებები. მტკიცების პროცესში იგულისხმება პროცესის მონაწილე სუბიექტების საქმიანობა, მიმართული საქმის გადაწყვეტისათვის მნიშვნელობის მქონე ფაქტების არსებობის ან არარსებობის დასადგენად. პროცესის მონაწილე მხარეთა და სასამართლოს მტკიცებითი საქმიანობა, მოიცავს შემდეგ სტადიებს: მტკიცების საგნის განსაზღვრა; მტკიცებულებათა შეგროვება (მტკიცებულებათა გამოვლენა, მათი შეკრება და სასამართლოში წარდგენა); მტკიცებულებათა სასამართლოში გამოკვლევა; მტკიცებულებათა შეფასება. დამტკიცებას საჭიროებს ის გარემოებები, რომლებიც ასაბუთებს სასარჩელო მოთხოვნასა და სარჩელის ფაქტობრივ გარემოებებს, მოწინააღმდეგე მხარის მიერ სარჩელის ფაქტობრივი გარემოებებისა და სასარჩელო მოთხოვნის უარყოფას, ასევე, საქმის არსებითი მნიშვნელობის მქონე გარემოებები (იხ. სუსგ, საქმე Nას-1206-1166-2016).

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 102-ე მუხლის თანახმად, თითოეულმა მხარემ უნდა დაამტკიცოს გარემოებანი, რომლებზედაც იგი ამყარებს თავის მოთხოვნებსა და შესაგებელს. ამ გარემოებათა დამტკიცება შეიძლება თვით მხარეთა (მესამე პირთა) ახსნა-განმარტებით, მოწმეთა ჩვენებით, ფაქტების კონსტატაციის მასალებით, წერილობითი თუ ნივთიერი მტკიცებულებებითა და ექსპერტთა დასკვნებით. საქმის გარემოებანი, რომლებიც კანონის თანახმად, უნდა დადასტურდეს გარკვეული სახის მტკიცებულებებით, არ შეიძლება დადასტურდეს სხვა სახის მტკიცებულებებით. აღნიშნული ნორმა ასახავს სამოქალაქო სამართალში

მოქმედ ზოგად პრინციპს „მტკიცების ტვირთი ეკისრება მას ვინც ამტკიცებს და არა მას, ვინც უარყოფს” - „affirmanti, non legati, incumbit probatio”.

შესაბამისად, მოქმედი სამოქალაქო საპროცესო კოდექსი, აწესებს მტკიცების ტვირთის განაწილების სტანდარტს, რომლის მიხედვითაც მხარეთა შორის მტკიცების ტვირთი განაწილებულ უნდა იქნეს იმგვარად, რომ მოსარჩელესა და მოპასუხეს უნდა დაეკისროთ იმ ფაქტების დამტკიცება, რომელთა მტკიცება მათთვის ობიექტურად შესაძლებელია. მოსარჩელემ უნდა დაადასტუროს გარემოებები, რომლებზედაც იგი ამყარებს სასარჩელო მოთხოვნას, ხოლო მოპასუხემ კი ის გარემოებები, რომლებსაც შესაგებელი ეფუძნება. მტკიცების ტვირთის მხარეთა შორის სწორად გადანაწილებას არა მარტო საპროცესო-სამართლებრივი, არამედ არსებითი მატერიალურ-სამართლებრივი მნიშვნელობაც გააჩნია, ვინაიდან მხარის მიერ ამ მოვალეობის შეუსრულებლობას ან არაჯეროვნად განხორციელებას, შედეგად მოჰყვება ამავე მხარისთვის უარყოფითი, არახელსაყრელი შედეგი.

განსახილველ შემთხვევაში მოსარჩელის მტკიცების საგანს წარმოადგენს ზიანის მიყენების ფაქტის და მისი ოდენობის დადასტურება.

წარმოდგენილი სარჩელით მოსარჩელემ მხარემ მართალია წარმოადგინა აუდიტორული დასკვნა, მაგრამ დასკვნა მაგრამ დასკვნაში გამოკვლეული არ ყოფილა ის ფაქტი, რომ აღნიშნულ მიწის ნაკვეთზე გადის საკანალიზაციო მილი, რომელსაც ორივე მხარე ადასტურებს, და აღნიშნულ პირობებში რამდენად ვარგისიანია მიწის ნაკვეთი მასზე მოსავლის მოსაყვანად, ასევე მოსარჩელე მხარეს არ წარმოუდგენია მტკიცებულება (მოწმეები) რომლებიც დაადასტურებდნენ, რომ იგი აღნიშნულ მიწის ნაკვეთს იყენებდა მოსავლის მოსაყვანად და მხოლოდ ბოლო პერიოდში მოპასუხის მიერ არამართლზომიერი ქმედების შედეგად შეწყვიტა მოსავლის მოყვანა.

ყოველივე აღნიშნულიდან გამომდინარე სასამართლო აღნიშნავს, რომ გარდა იმისა, რომ მოსარჩელემ ვერ დაადასტურა ზიანის მიყენების ფაქტი. ამდენად, მოსარჩელემ ვერ უზრუნველყო მისი წილი მტკიცების ტვირთის იმგვარად რეალიზება, რომ დაედასტურებინა სასარჩელო მოთხოვნის საფუძვლად მითითებული გარემოებების უტყუარად არსებობა.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

4. შემაჯამებელი სასამართლო დასკვნა.

დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების სამართლებრივი შეფასების შედეგად სასამართლო მივიდა დასკვნამდე, რომ სარჩელი საფუძვლიანია და უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ.

5. კანონები, რომლებითაც სასამართლომ იხელმძღვანელა.

საქართველოს კონსტიტუცია, საქართველოს სამოქალაქო კოდექსი.

6. სამართლებრივი შეფასება.

6.1. ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის დამატებითი ოქმის 1-ლი მუხლის 1-ლი აბზაცის მიხედვით, ყოველ ფიზიკურ ან იურიდიულ პირს აქვს თავისი საკუთრების შეუფერხებელი სარგებლობის უფლება.

საქართველოს კონსტიტუციის 21-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, საკუთრება და მემკვიდრეობის უფლება აღიარებული და ხელშეუვალია.

საკუთრების უფლება ადამიანის უფლებათა ერთ-ერთი ძირითადი უფლებაა. იგი ნიშნავს ყოველი მესაკუთრე ფიზიკური და იურიდიული პირის უფლებას ფლობდეს და განკარგავდეს ქონებას. დაუშვებელია საკუთრებაში არსებული ქონების თვითნებურად ჩამორთმევა, ეს უფლება დაცულია საერთაშორისო სამართლებრივ აქტით - ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციით, რომელიც საქართველოს საკანონმდებლო სისტემის შემადგენელი ნაწილია და შესაბამისად, მისი დებულებების შესრულება სავალდებულოა. კერძოდ, კონვენციის პირველი დამატებითი ოქმის პირველი მუხლის თანახმად, ყოველ ფიზიკურ ან იურიდიულ პირს აქვს თავისი საკუთრებით შეუფერხებელი სარგებლობის უფლება. ამდენად, როგორც შიდა, ისე საერთაშორისო აქტებით რეგლამენტირებულია პირთა საკუთრების უფლების დაცვის მექანიზმები სხვათა ხელყოფისაგან.

საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს მიერ ერთ-ერთ გადაწყვეტილებაში განვითარებული მსჯელობის თანახმად, საკუთრების უფლება ბუნებითი უფლებაა, რომლის გარეშე შეუძლებელია დემოკრატიული საზოგადოების არსებობა. საკუთრების უფლება ადამიანის არა მარტო არსებობის ელემენტარული საფუძველია, არამედ უზრუნველყოფს მის თავისუფლებას, მისი უნარისა და შესაძლებლობების ადეკვატურ რეალიზაციას, ცხოვრების საკუთარი პასუხისმგებლობით წარმართვას. ყოველივე ეს კანონზომიერად განაპირობებს ინდივიდის კერძო ინიციატივებს ეკონომიკურ სფეროში, რაც ხელს უწყობს ეკონომიკური ურთიერთობების, თავისუფალი მეწარმეობის, საბაზრო ეკონომიკის განვითარებას, ნორმალურ, სტაბილურ სამოქალაქო ბრუნვას (იხ. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2007 წლის 02 ივლისის N1/2/384 გადაწყვეტილება).

გარდა ამისა, სასამართლო აღნიშნავს, რომ სამოქალაქო კანონმდებლობა მოწესრიგებულია ზოგადი მოთხოვნების საფუძველზე, მათ შორისაა

კეთილსინდისიერების პრინციპი, რაც გულისხმობს სამოქალაქო ბრუნვის მონაწილეთა მოქმედებას გულისხმიერებითა და პასუხისმგებლობით, ერთმანეთის უფლებებისადმი პიტივისცემით მოპყრობას.

საქართველოს სამოქალაქო კოდექსში აღნიშნული პრინციპი გამოვლენილია მე-8 მუხლის მე-3 ნაწილით, რომლითაც დადგენილია, რომ სამართლებრივი ურთიერთობის მონაწილენი ვალდებული არიან კეთილსინდისიერად განახორციელონ თავიანთი უფლებები და მოვალეობანი.

საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 170-ე მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით, მესაკუთრეს შეუძლია კანონისმიერი ან სხვაგვარი, კერძოდ სახელშეკრულებო შებოჭვის ფარგლებში თავისუფლად ფლობდეს და სარგებლობდეს ქონებით (ნივთით), არ დაუშვას სხვა პირთა მიერ ამ ქონებით სარგებლობა, განკარგოს იგი, თუკი ამით არ ილახება მეზობლების ან სხვა მესამე პირთა უფლებები, ანდა თუ ეს მოქმედება არ წარმოადგენს უფლების ბოროტად გამოყენებას.

სამოქალაქო კოდექსის 172-ე მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად თუ საკუთრების ხელყოფა ან სხვაგვარი ხელშეშლა ხდება ნივთის ამოღების ან მისი ჩამორთმევის გარეშე, მაშინ მესაკუთრეს შეუძლია ხელის შემშლელს მოსთხოვოს ამ მოქმედების აღკვეთა.

აღნიშნული მუხლებიდან გამომდინარე, არამფლობელი მესაკუთრის მიერ უკანონო მფლობელობიდან ნივთი გამოთხოვის მართლზომიერებისათვის უნდა არსებობდეს შემდეგი წინაპირობები: მოსარჩელე უნდა იყოს ნივთის მესაკუთრე, მოპასუხე უნდა იყოს ნივთის მფლობელი და მოპასუხეს არ უნდა ჰქონდეს ამ ნივთის ფლობის უფლება.

საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 312-ე მუხლის პირველი ნაწილის დანაწესის მიხედვით, რეესტრის მონაცემების მიმართ მოქმედებს უტყუარობისა და სისრულის პრეზუმფცია, ე. ი. რეესტრის ჩანაწერები ითვლება სწორად, ვიდრე არ დამტკიცდება მათი უზუსტობა.

საჯარო რეესტრის ამონაწერით დადგენილია, რომ სადავო ქონება არის სახელმწიფო საკუთრება, რომელიც უსასყიდლო უზუფრუქტის ხელშეკრულების საფუძველზე სარგებლობის უფლებით გადაცემული აქვს ქ---

მოცემულ შემთხვევაში დადგენილია, რომ უძრავი ქონება სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთი დაზუსტებული ფართობით 2315.00 კვ.მ. მდებარე ბო-----ი, სოფელი მ----- ს.კ. 6----- 24.08.2017 წლიდან წარმოადგენს ზო-----ის საკუთრებას.

ასევე დადგენილია, რომ მოპასუხე ახორციელებს უკანონო ხელშეშლას, რაც მხარეებს სადავოდ არ გაუხდიათ. ამ გარემოების არსებობა ცხადყოფს, მოსარჩელის საკუთრების უფლების ხელყოფას. მოპასუხე უკანონოდ უშლის ხელს მოსარჩელეს ისარგებლოს მიწის ნაკვეთით. ამდენად, სასამართლო მიიჩნევს, რომ უნდა მოხდეს მოპასუხის მხრიდან მომდინარე უკანონო ხელშეშლის აღკვეთა.

განსახილველ შემთხვევაში, მოსარჩელე არის მესაკუთრე, ხოლო მოპასუხეს არ წარმოუდგენია იმ გარემოების დამადასტურებელი მტკიცებულებები, რომ სადავო ფართს ფლობს კანონიერად. მხარეთა შორის არ არსებობს რაიმე სახელშეკრულებო ურთიერთობა, რითაც მოსარჩელე (მესაკუთრე) შეიძლება შეზღუდულიყო მოპასუხესთან მიმართებაში. ამასთან, არ არსებობს არც კანონისმიერი საფუძველი რაიმე შეზღუდვისათვის და შესაბამისად, მოსარჩელე უფლებამოსილია სრულყოფილად განახორციელოს მის საკუთრებაში არსებული უძრავ ქონებაზე კანონით გარანტირებული უფლებები.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, მოსარჩელის მოთხოვნა უნდა დაკმაყოფილდეს.

6.2. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 316.1-ე მუხლის თანახმად, ვალდებულების ძალით კრედიტორი უფლებამოსილია მოსთხოვოს მოვალეს რაიმე მოქმედების შესრულება, ამავე კოდექსის 317-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, ვალდებულების წარმოშობისათვის აუცილებელია მონაწილეთა შორის ხელშეკრულება, გარდა იმ შემთხვევისა, როცა ვალდებულება წარმოიშობა ზიანის მიყენების (დელიქტის), უსაფუძვლო გამდიდრების ან კანონით გათვალისწინებული სხვა საფუძვლებიდან.

სამოქალაქო კოდექსის 992-ე მუხლის თანახმად, პირი, რომელიც სხვა პირს მართლსაწინააღმდეგო, განზრახი ან გაუფრთხილებელი მოქმედებით მიაყენებს ზიანს, ვალდებულია აუნაზღაუროს მას ეს ზიანი.

დასახელებული ნორმის შესაბამისად იმისათვის, რომ წარმოიშვას ზიანის ანაზღაურების მოვალეობა, მოცემული უნდა იყოს ზიანის მიყენებისათვის პასუხისმგებლობის დაკისრების პირობები, კერძოდ, პირს ზიანის ანაზღაურება დაეკისრება, თუ სახეზეა ზიანი, ზიანი მიყენებულია მართლსაწინააღმდეგო მოქმედებით, მართლსაწინააღმდეგო მოქმედებასა და დამდგარ ზიანს შორის არსებობს მიზეზობრივი კავშირი და ზიანის მიმყენებელს მიუძღვის ბრალი. ამასთან, დადგენილი უნდა იყოს მიყენებული ზიანის ოდენობა. ამ პირობების ერთობლიობა წარმოადგენს იურიდიულ შემადგენლობას და თუნდაც ერთ-ერთი მათგანის არარსებობა გამორიცხავს ზიანის მიყენებისათვის პასუხისმგებლობის

სამოქალაქო-სამართლებრივ პასუხისმგებლობას ახასიათებს ზიანის

მიმყენებლის ბრალეულობის პრეზუმფციის პრინციპი. ზიანის მიმყენებელი მიიჩნევა ბრალეულად, თუ არ დაამტკიცებს მისი ბრალის არარსებობის ფაქტს. ამის შესაბამისად, ნაწილდება მტკიცების ტვირთი მხარეებს შორის. სამოქალაქო კოდექსის 992-ე მუხლზე დაყრდნობით, დაზარალებული მიმართავს რა სასამართლოს ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნით, ვალდებულია, დაამტკიცოს ზიანის არსებობის ფაქტი, ასევე ზიანის მიმყენებლის ქმედებასა და მიღებულ შედეგს შორის მიზეზობრივი კავშირი. ანუ, მოვალის მოქმედება უნდა იყოს არა მარტო ბრალეული, არამედ ზიანის გამომწვევიც, შესაბამისად, ზიანის მიმყენებელმა უნდა დაამტკიცოს მის ქმედებაში მართლწინააღმდეგობისა და ბრალის არარსებობა.

განსახილველ შემთხვევაში, საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით არ დგინდება მოსარჩელის მოთხოვნის ფაქტობრივი საფუძველი, კერძოდ, არ დგინდება კონკრეტულად მოპასუხის ქმედების შედეგად ზიანის მიყენების ფაქტი. შესაბამისად, დაუსაბუთებელია მოსარჩელის მოთხოვნა მატერიალური ზიანის ანაზღაურების თაობაზე.

სასამართლო კიდევ ერთხელ აღნიშნავს, რომ ზიანის არსებობის ფაქტის მტკიცების ტვირთი პროცესუალურად ეკისრება მოსარჩელეს. მოსარჩელე მხარემ კი ვერ წარმოადგინა მტკიცებულებები, რომლითაც უზრუნველყოფდა მის მიერ მითითებული გარემოებების დადასტურებას.

ამდენად, დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების შეფასებისა და სასამართლო განხილვის დროს გამოკვლეულ მტკიცებულებათა გათვალისწინებით მოსარჩელემ მოცემულ შემთხვევაში ვერ გაართვა თავი მისთვის კანონით დაკისრებულ მტკიცების ტვირთს. ყოველივე აღნიშნულიდან გამომდინარე, სასამართლო მიიჩნევს, რომ საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით ვერ დასტურდება ლო-----ის მიერ მოსარჩელე ზო-----ისათვის ზიანის მიყენების ფაქტი.

7. საპროცესო ხარჯები

7.1. აქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 53.1 თანახმად, იმ მხარის მიერ გაღებული ხარჯების გადახდა, რომლის სასარგებლოდაც იქნა გამოტანილი გადაწყვეტილება, ეკისრება მეორე მხარეს, თუნდაც ეს მხარე განთავისუფლებული იყოს სახელმწიფოს ბიუჯეტში სასამართლო ხარჯების გადახდისაგან.

სარჩელის აღძვრისას მოსარჩელის მიერ სარჩელზე გადახდილი იქნა სახელმწიფო ბაჟი (ზიანის ანაზღაურების ნაწილში) 178 ლარის ოდენობით. სარჩელი არ დაკმაყოფილდა, რის გამოც მოსარჩელის მიერ გადახდილი ბაჟი უნდა დარჩეს სახელმწიფო ბიუჯეტში.

რაც შეეხება სასამართლო გარეშე ხარჯებს, მოპასუხე მხარის მიერ სასამართლოში წარმოდგენილი არ ყოფილა შესაბამისი მტკიცებულება იურიდიული მომსახურებისათვის გაწეულ ხარჯის თაობაზე, შესაბამისად აღნიშნული მოთხოვნა არ უნდა დაკმაყოფილდეს, რაც შეეძება აუდიტის მომსახურების თანხის დაკისრებას მოპასუხე მხარისათვის, აღნიშნული მოთხოვნა არ უნდა დაკმაყოფილდეს, ვინაიდან მოპასუხე მხარის მიმართ სარჩელი ზიანის დაკისრების ნაწილში არ დაკმაყოფილდა.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 53-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, იმ მხარის მიერ გაღებული ხარჯების გადახდა, რომლის სასარგებლოდაც იქნა გამოტანილი გადაწყვეტილება, ეკისრება მეორე მხარეს, თუნდაც ეს მხარე განთავისუფლებული იყოს სახელმწიფო ბიუჯეტში სასამართლო ხარჯების გადახდისაგან. თუ სარჩელი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდა, მაშინ ამ მუხლში აღნიშნული თანხა მოსარჩელეს მიეკუთვნება სარჩელის იმ მოთხოვნის პროპორციულად, რომელიც სასამართლოს გადაწყვეტილებით იქნა დაკმაყოფილებული, ხოლო მოპასუხეს – სარჩელის მოთხოვნის იმ ნაწილის პროპორციულად, რომელზედაც მოსარჩელეს უარი ეთქვა.

გამომდინარე აღნიშნულიდან მოსარჩელე ლო-----ს სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ უნდა დაეკისროს 120 ლარის გადახდა.

სარეზოლუციო ნაწილი

სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-8, 39-ე, 55-ე, 243-244-ე, 248-ე, 249-ე, 259¹-ე, 364-ე, 369-ე მუხლებით და

გ ა დ ა წ ყ ვ ი ტ ა :

1. ზო-----ის სარჩელი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ.
2. მოპასუხე ლო-----ს (პ/ნ1-----) აღევკეთოს ზო-----ის საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონების, მდებარე ბო-----ი, სოფელ მო-----ი ს.კ. 6-----უკანონო სარგებლობა და ლო-----ს დაევალოს აღადგინოს მოშლილი სასაზღვრე მიჯნა.
3. ზო-----ის სარჩელი ზიანის დაკისრების თაობაზე არ დაკმაყოფილდეს.
4. მოპასუხე ლო-----ს ლო-----ს (პ/ნ1-----) დაეკისროს სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ სახელმწიფო ბაჟის 120 (ასოცი) ლარის გადახდა.
5. გადაწყვეტილება შეიძლება გასაჩივრდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატაში, მხარეებისათვის

დასაბუთებული გადაწყვეტილების გადაცემიდან 14 დღის ვადაში გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის მე-6 პუნქტით გათვალისწინებული წესების დაცვით, ახალციხის რაიონული სასამართლოს მეშვეობით (ქ. ახალციხე, მებაღიშვილის ქ.N62).

6.გადაწყვეტილების გასაჩივრების მსურველი მხარე, თუ ის ესწრება გადაწყვეტილების გამოცხადებას ან მისთვის ცნობილია გადაწყვეტილების გამოცხადების თარიღი, ვალდებულია გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადებიდან არა უადრეს 20 და არა უგვიანეს 30 დღისა, გამოცხადდეს ახალციხის რაიონულ სასამართლოში და ჩაიბაროს გადაწყვეტილების ასლი. წინააღმდეგ შემთხვევაში გასაჩივრების ვადის ათვლა დაიწყება გადაწყვეტილების გამოცხადებიდან 30-ე დღეს. ამ ვადის გაგრძელება და აღდგენა დაუშვებელია.

მოსამართლე

გიორგი ლონდარიძე